

Kính chuyển đến quý Niên-Trưởng , quý Mũ Đỏ , bài viết liên-quan đến Tiệc Đại-Hội kỳ thứ 39 của Cô em gái Hoàng-Hạc Vũ Thị Phước Lý .

NGÀY MŨ ĐỎ

Đại Hội Mũ Đỏ lần thứ 39 được tổ chức tại Delta Hotel, Garden Grove, Nam Cali. Lần thứ 39 đối với gia đình Mũ Đỏ, nhưng với tôi đây là lần đầu tham dự. Tôi đi tiệc, lý do đơn giản là tôi yêu lính từ bé và rất thần tượng các anh Mũ Đỏ. Không ngờ gia nhập Hoàng Hạc Khí Công, vị thầy của chúng tôi lại là bác sĩ quân y trong binh chủng nhảy dù. Nên khi thầy thông báo bàn mười người của Hoàng Hạc còn một chỗ, tôi điền vào ngay. Âu cũng là dịp thắt chặt tình thân ái với gia đình mới quen này.

Chiều thứ Bảy 31-8-2019, bác sĩ Phạm Gia Cồn, thầy chúng tôi, cùng chị Kiều Hạnh, theo dự tính sẽ lái xe đến Huntington Beach. Trước là để đón hai vợ chồng xếp trong quân đội của thầy ở Pháp qua dự. Tiện thể đón tôi luôn. Tình cờ chỗ ở của tôi và vợ chồng xếp chỉ cách nhau độ ba phút lái xe.

Chúng tôi nhìn nhau trong y phục khác hẳn ngày thường. Thầy trang trọng trong bộ vest xanh đen. Chị Kiều Hạnh lộng lẫy trong áo dài đỏ, đeo kiềng vàng ở cổ. Không hẹn chúng tôi cùng chọn màu áo giống nhau. Ngày Mũ Đỏ mà!

Một bất ngờ lý thú, trên xe tôi khám phá Xếp chính là Trần Đức Tường, tác giả bài thơ Tiễn Anh. Cả nhà có thể vào YouTube, gõ chữ Tiễn Anh, nhạc Mạc Vũ Phạm Gia Cồn. Vâng, chính thầy là người đã phổ nhạc bài thơ ấy. Nhắc lại tôi vẫn cảm thấy có sự giao động trong tâm hồn hai vị bác sĩ quân y, một thơ và một nhạc. Bài hát buồn, rất thật, tôi mới biết và rất thích. Bốn câu mở đầu là:

"Nhảy xuống cùng tôi trên trận này

Hắn lên khoé mắt súng cầm tay

Ai ngờ trong đợt xung phong ấy

Anh chết khi nào anh chẳng hay".

Không khó lắm để chúng tôi đến nơi và "parking". Quang cảnh trước mắt thật nhộn nhịp. Đặc biệt hầu hết các cô, các chị đều diện áo dài đỏ. Thêm màu mũ đỏ của các anh lính nhảy dù nữa. Quả là "Dập diu tài tử giai nhân". Tôi nhận ra chị Quỳnh Kiều, vị bác sĩ của con gái tôi. Hôm nay nhìn chị đẹp lung linh. Tôi đoán có lẽ chồng chị cũng trong quân đội. Mọi người tay bắt mặt mừng hỏi thăm nhau.

Ngay lối vào, Ban Tổ Chức để sẵn một "mannequin", hình tượng một anh lính trong quân phục và chiếc mũ đỏ cổ hữu. Các cô, các chị lần lượt đứng vào chụp ảnh. Dĩ nhiên có cả chị Kiều Hạnh và tôi nữa.

Bên ngoài cửa dẫn vào "Ball Room", nơi diễn ra buổi tiệc, là một chiếc xe Jeep được trang trí với cờ Mỹ và cờ Quốc Gia. Bên hông xe có hàng chữ đậm màu QL.VN. Lại một phen chụp ảnh!

Mọi người trong gia đình Hoàng Hạc đã có mặt. Anh Quan và anh Thành đi sớm giữ được một bàn có vị trí rất tốt. Số người tham dự gồm: thầy, chị Kiều Hạnh, cô Cam, cô Loan, vợ chồng cô Nga, anh Quan, chị Ngọc, anh Thành, chị Như Hảo và tôi. Ai nấy đều đẹp rục rỡ. Anh Phạm Gia Đàm có chân trong Ban Tổ Chức nên phải đi lại nhiều. Nhờ anh nhắc khéo nhà bếp mà thức ăn được mang lên kịp thời giải quyết vấn đề bao tử. Một thành viên mới toanh nhưng không đồng bàn với chúng tôi chính là nữ tài tử Kiều Chinh. Có lẽ chị bận bịu với những thân hữu và người hâm mộ.

Tôi đã từng đi dự tiệc cưới tại Hotel rồi. Nhưng chưa bao giờ tôi thấy tiệc nào đông, vui, và đẹp thế này. Ban tổ chức làm việc nhịp nhàng. Nhiều vị đại diện lên phát biểu sau phần chào cờ và phút mặc niệm. Tên của những mảnh thương quân được xướng lên cách tri ân. Thức ăn được mang lên chiêu đãi cùng lúc với những màn trình diễn văn nghệ cây nhà, lá vườn. Dĩ nhiên không thể thiếu giọng ca Người Yêu Của Lính, nữ ca sĩ Ngọc Minh. Chị hát Hoa Trinh Nữ, và thêm bài hát gắn liền với tên tuổi của chị do nhiều người yêu cầu.

Gia đình Hoàng Hạc dự định lên trình diễn bảy thế và mười tám thế. Thêm màn đánh ván của cô Cam nữa. Nhưng sau cùng thầy và chúng tôi quyết định nhường sân khấu cho nhiều giọng ca đang lên. Anh Quan còn trẻ, mới “hai bảy” thôi, nên đã nhanh chóng cho cả nhà những bức hình lưu niệm đẹp như mơ.

Anh thương yêu,

Đông dài cho đủ bài bản thế thôi. Hơn nữa, trong ngày vui người ta chỉ muốn nói chuyện vui. Nhưng em không thể không nghĩ đến Anh. Người lính dù đã hy sinh trong đợt xung phong cuối cùng ấy.

Anh đã để lại trong em nỗi ám ảnh lớn lao. Không là mẹ, là người yêu, hay em gái gì của Anh, nhưng em đã khóc nhiều. Em đã bàng hoàng như anh Trần Đức Tường, anh Phạm Gia Cồn bàng hoàng trước sự sinh cao cả của Anh. (Em xin lỗi Thầy và Xếp cho em được gọi bằng Anh).

Gần nửa thế kỷ qua, cái chết của Anh nói riêng và của tất cả các Anh Lính Việt Nam Cộng Hoà nói chung, cũng như của những đồng bào ruột thịt...vẫn làm nhức nhối tim em và biết bao người dân Việt Nam. Em không được hân hạnh biết tên Anh. Cũng không dám hỏi anh Tường và anh Cồn. Em sợ vô tình chạm vào vết thương lòng năm cũ.

Anh Tường cho biết sau khi làm xong bài thơ Tiễn Anh, cho Anh, anh ấy dường như không muốn, và cũng không làm thêm bài thơ nào nữa. Viết cho Anh, bao nhiêu cũng không đủ, không vừa.

Em trộm nghĩ, nếu Anh không ra đi hôm ấy, thì rất có thể Anh cũng đã hiện diện trong Ngày Mũ Đỏ năm nay. Nghĩ thế rồi em lại tự an ủi. Anh vẫn còn đó bên cạnh Hồn Thiêng Sông Núi. Trong trận chiến cho Chính Nghĩa Quốc Gia, Anh, người lính nhảy dù lại đang cố gắng hơn bao giờ hết, cách thiêng liêng.

Em không giỏi chính trị. Có ai đó đã phát biểu trong ngày Đại Hội vừa qua: “Ánh sáng đã loé lên cuối đường hầm”. Em tin tưởng rồi Trời sẽ giúp cho nước Việt Nam, cách này, cách nọ.

Cuối cùng, Thiện phải thắng Ác. Chính phải thắng Tà. Em muốn sự hy sinh của Anh phải được đền bù xứng đáng. Hoà bình thật sự sẽ về trên quê hương chúng ta.

Chào Anh, người Anh Hùng Mũ Đỏ sống mãi trong lòng dân nước Việt Nam.

Em gái,

Vũ Thị Phước Lý

(Người viết bài là Vũ- Thị Phước- Lý , mặc áo dài đỏ ,tóc dài , ngồi bên trái hình , cùng với Gia-Đình Hoàng-Hạc / Thể-dục khí-công , do bs Phạm-Gia- Cồn sáng-lập và là chương- môn .)

